

POSTANOWIENIE Z DNIA 26 LUTEGO 2004 R.

I KZP 47/03

Przedmiotem ochrony przepisu art. 244 k.k. jest orzeczenie każdego sądu (cywilnego, administracyjnego lub karnego), zawierające zakaz określonej w nim działalności, także innej niż gospodarcza.

Przewodniczący: sędzia SN W. Kozielowicz.

Sędziowie SN: A. Siuchniński (sprawozdawca), J. Sobczak.

Zastępca Prokuratora Generalnego: R. A. Stefański.

Sąd Najwyższy w sprawie Józefa B., po rozpoznaniu przekazanego na podstawie art. 441 § 1 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w Ł., postanowieniem z dnia 26 listopada 2003 r., zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy:

„Czy określone w art. 244 k.k. zakazy odnosić należy jedynie do orzeczonego środka karnego wskazanego w art. 39 pkt 2 k.k., czy też wymieniony przepis kodeksu karnego należy rozpatrywać jedynie przez pryzmat organu orzekającego te zakazy?”

p o s t a n o w i ł o d m ó w i ć podjęcia uchwały.

Z u z a s a d n i e n i a :

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 czerwca 2003 r. Józef B. uznany został za winnego tego, że w okresie od dnia 24 września 2001

r. do dnia 31 grudnia 2001 r., działając z góry powziętym zamiarem, jako właściciel Zakładu Przetwórstwa Owoców i Warzyw „W.” oznaczył podrobionym znakiem towarowym „Polonez” produkowane przez siebie przetwory owocowo - warzywne w postaci chrzanu tartego, kremu chrzanowego, majonezu stołowego i ćwikły z chrzanem, o łącznej wartości 157 198,62 zł i z takim znakiem wprowadził je do obrotu oraz, że w wymienionym okresie za pomocą technicznych środków reprodukcji skopiował zewnętrzną postać przetworu w postaci nakrętki typu Twist - off z napisem „Polonaise” produkowanego przez Zakład Przetwórstwa Owocowo Warzywnego „P.” w D., i tak skopiowany pod nazwą „Polonez” w postaci chrzanu tartego, ćwikły z chrzanem o łącznej wartości 157 198, 62 zł wprowadził do obrotu, stwarzając tym możliwość wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta i produktu, czym wyrządził poważną szkodę Ludwikowi M. - właścicielowi Zakładu Przetwórstwa Owocowo Warzywnego „P.” w D. Jednocześnie w wymienionym okresie działając z góry powziętym zamiarem jako właściciel Zakładu Przetwórstwa Owoców i Warzyw „W.” nałożył znak „Polonez” na wyprodukowane przez siebie przetwory w postaci chrzanu tartego, wprowadzając go następnie do obrotu, a także wprowadził do obrotu krem chrzanowy i majonez stołowy ze znakiem „Polonez”, jak również nałożył znak „Polonez” i nie usunął go z wyprodukowanego przez siebie chrzanu tartego w słoikach przechowywanych w magazynie zakładu oraz nie usunął znaku towarowego „Polonez” z wyprodukowanych przetworów, w postaci majonezu stołowego, kremu chrzanowego znajdujących się w magazynie zakładu, czym nie zastosował się do orzeczonego, w dniu 10 września 1999 r. w wyroku Sądu Okręgowego w Ł., nakazu zaniechania nakładania znaku „Polonez” na produkowane przez siebie przetwory, zaniechania wprowadzania do obrotu towarów oznaczonych znakiem „Polonez” oraz nakazu usunięcia nałożonego na towary znaku towarowego „Polonez” ze wszystkich towarów będących w jego dyspozycji – to jest doko-

nania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. Nr 49 z 2001 r. poz. 508) i art. 24 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. „o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji” (Dz. U. Nr 47, poz. 211 ze zm.) i art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrok ten zaskarżył apelacją obrońca Józefa B.

Sąd Okręgowy w Ł., uznając, że przy rozpoznaniu tego środka odwoławczego wyłoniło się zagadnienie prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy, wyrażające się w pytaniu „czy określone w art. 244 k.k. zakazy odnosić należy jedynie do orzeczonego środka karnego wskazanego w art. 39 pkt 2 k.k., czy też wymieniony przepis kodeksu karnego należy rozpatrywać jedynie przez pryzmat organu orzekającego te zakazy”, postanowieniem z dnia 26 listopada 2003 r., na podstawie art. 441 § I k.p.k., przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia to zagadnienie.

W uzasadnieniu swego postanowienia Sąd ten wskazał, że w piśmiennictwie prawniczym zakres obowiązywania określonych w art. 244 k.k. zakazów „zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności lub prowadzenia pojazdów” postrzega się przez pryzmat orzeczonych środków karnych, co – zdaniem tego Sądu – znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skoro w uzasadnieniu uchwały z dnia 8 lutego 2000 r. (I KZP 50/99, OSNKW z. 3-4, poz. 24) wskazano, iż „niestosowanie się do orzeczonych przez sąd środków karnych podważa ich celowość i skuteczność, przez co godzi w wymiar sprawiedliwości”. Zdaniem Sądu Okręgowego, to zapatrywanie „wyraźnie ogranicza zakazy z art. 244 k.k. do orzekanych przez sąd środków karnych wymienionych w art. 39 pkt 2 i 3 k.k.”.

Jednak w uchwale z dnia 22 marca 1994 r. (I KZP 3/94, OSNKW z 1994, z. 5-6, poz. 29) Sąd Najwyższy stwierdził że „Przepis art. 259 (obecnie 244 przypisek SN) k.k. wiąże penalizowanie nierespektowania wymie-

nionych w nim zakazów z rodzajem organu, który wydał orzeczenie ustanawiające określony zakaz, a nie z podstawą materialnoprawną orzeczenia tego zakazu”, Zdaniem Sadu Okręgowego prowadzi to do wniosku, że niestosowanie się do zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu lub prowadzenia działalności albo prowadzenia pojazdów winno się w każdym przypadku wiązać z orzeczeniem wydanym przez sąd, i nie jest uzależnione od materialnoprawnej podstawy, na której orzeczono wymienione w art. 244 k.k. zakazy.

Dopatrując się wobec tego sprzeczności pomiędzy stanowiskiem doktryny i niejednorodnym orzecznictwem Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy w Ł., uznał, że wyłoniło się w przedmiotowej sprawie zagadnienie prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy, odzwierciedlające się w przytoczonym już poprzednio pytaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne, które zostało przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia dotyczące tego, czy „określone w art. 244 k.k. zakazy odnosić należy jedynie do orzeczonego środka karnego wskazanego w art. 39 pkt 2 k.k., czy też wymieniony przepis kodeksu karnego należy rozpatrywać jedynie przez pryzmat organu orzekającego te zakazy”, zostało już właściwie w orzecznictwie rozstrzygnięte a sposób jego rozstrzygnięcia nie budzi w doktrynie sporów. W uchwale z dnia 22 marca 1994 r. (I KZP 3/94, OSNKW 1994, z. 5-6, poz. 29) Sąd Najwyższy, co prawda na gruncie art. 259 k.k. z 1969 r. (art. 244 k.k. z 1997 r. ma jednak treść identyczną), wskazał że przepis ten „nie nawiązuje ani do zakazu orzeczonego jako kara dodatkowa za popełnienie przestępstwa (art. 38 pkt 3 i 4 k.k. oraz art. 42 i 43 k.k.), ani do zakazu orzeczonego jako kara dodatkowa za popełnienie wykroczenia (art. 28 § 1 pkt 1 i 2 k.w. oraz przepisy szczególne, przewidujące stosowanie kar zakazu), ani też do zakazu orzeczonego tytułem środka zabezpieczającego (art. 103 § 1 i 2 k.k. oraz art. 42 i 43 k.k.),

obejmując wszystkie przypadki niezastosowania się (...) do orzeczonego przez sąd zakazu ...” skoro w swej istocie chroni prawidłowe funkcjonowanie organów wymiaru sprawiedliwości i w konsekwencji objęte są nim wszystkie przypadki nierespektowania orzeczenia sądu o zakazie. W każdym razie w powołanej uchwale wprost wyjaśnione zostało, że zakazy wymienione w art. 244 k.k. są przedmiotem ochrony tego przepisu zawsze wtedy, gdy zostaną orzeczone przez Sąd niezależnie od tego, czy materialną podstawę orzeczenia zakazu stanowiło popełnienie przestępstwa czy wykroczenia, jak również niezależnie od tego, czy w przypadku popełnienia czynu zabronionego stypizowanego w kodeksie karnym, zakaz orzeczony został jako kara dodatkowa (obecnie środek karny), czy też tytułem środka zabezpieczającego (powyższe stwierdzenie w równym stopniu należy odnosić do środka karnego wskazanego w art. 276 k.p.k., gdy został on zastosowany przez sąd), a zatem używając formuły zawartej w pytaniu prawnym, należy je postrzegać „przez pryzmat organu orzekającego te zakazy”.

Rzecz jasna, Sąd Najwyższy nie zajmował się tu kwestią wykładni pojęcia „zakaz prowadzenia działalności”, a w szczególności jego relacji do orzeganego tytułem środka karnego zakazu „prowadzenia określonej działalności gospodarczej”. Natomiast, jeśli wniknąć w istotę pytania Sądu Okręgowego w Ł., i w część motywacyjną postanowienia formułującego to pytanie, należy stwierdzić, że sądowi odwoławczemu w istocie nie chodzi o to czy przepis art. 244 k.k. wiąże penalizację nierespektowania wymienionych w nim zakazów wyłącznie z podstawą materialnoprawną orzeczenia tego zakazu, lecz właśnie o zakres znaczeniowy pojęcia „zakaz prowadzenia działalności” użytego w tym przepisie oraz o jego relację do pojęcia „zakaz prowadzenia (...) działalności gospodarczej” orzeganego jako środka karnego.

Kwestia ta rzeczywiście rodzi pewne trudności interpretacyjne.

Wykładnia językowa nadaje pojęciu „działalność” następujące znaczenie: działalność, to szereg zachowań podejmowanych przez człowieka lub grupę ludzi, które nakierowane są na osiągnięcie jakiegoś celu („to zespolenie czynności, działań, podejmowanych w jakimś celu, zakresie, czynny udział w czymś, działanie, praca” – por. E. Soból (red.) „Nowy słownik języka polskiego”, Warszawa 2002, s. 170). Natomiast działalność gospodarcza, w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.) to wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, budowlana, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych (art. 2 ust. 1). Jasne jest zatem, iż w sensie językowym pojęcie „działalność” tworzy zbiór obejmujący znacznie więcej zachowań człowieka niż pojęcie „działalność gospodarcza”.

Kodeks karny z 1969 roku w art. 38 pkt 3 *in fine* wprowadził karę dodatkową zakazu prowadzenia określonej działalności, przykładowo wymieniając w art. 42 § 2 (na co wskazuje użycie formuły „w szczególności”), iż może on dotyczyć działalności wytwórczej, przetwórczej, handlowej i usługowej. Jak podkreślano w literaturze, zakaz ten mógł dotyczyć także działalności innego rodzaju - badawczej, artystycznej itp. (K. Buchała: Prawo karne materialne, Warszawa 1980, s. 539). W tym kontekście treść art. 259 tego Kodeksu nie rodziła wątpliwości, gdy określała odpowiedzialność karną osoby, wobec której orzeczony został przez sąd zakaz „prowadzenia działalności”.

Kodeks karny z 1997 r. wprowadził środek karny zakazu „prowadzenia określonej działalności gospodarczej” (art. 39 pkt. 2 w zw. z art. 41 § 2 k.k.), ale znamiona przestępstwa „niestosowania się do zakazu” określił (w art. 244) analogicznie jak w Kodeksie karnym z 1969 r. (w art. 259).

Zakładając zatem racjonalność działania ustawodawczego, nakazującą przecież przyjąć, że jest to celowy zabieg zmierzający do penalizacji

nierespektowania orzekanych przez sąd zakazów prowadzenia działalności w ogóle, a nie tylko prowadzenia działalności gospodarczej, należałoby opowiedzieć się za szeroką wykładnią art. 244 k.k., bowiem mowa jest w nim nie o zakazie prowadzenia działalności gospodarczej, ale o zakazie prowadzenia działalności bez jej bliższego określenia (to wskazuje, że ustawodawca zmierzał do objęcia penalizacją nie tylko sprawców naruszeń zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej, który to zakaz został orzeczony w ramach środka karnego, ale również sprawców naruszeń innych, orzekanych przez sądy zakazów). Przekonuje o trafności takiego stanowiska to, że wymienione w art. 244 k.k. zakazy (zakaz zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu i prowadzenia pojazdów) określono identycznie jak w art. 39 k.k. z 1997 r. i nie budzi wątpliwości, iż mowa jest o zakazach orzekanych tytułem środka karnego, a jedynie zakaz „prowadzenia działalności” ujęto szerzej niż w tym przepisie (por. T. Jasiński: *Skutki naruszenia zakazu z art. 17² ust. 1 prawa upadłościowego. Zagadnienia wybrane*, PPH 2000, Nr 10, s. 31).

Jeżeli, wedle intencji ustawodawcy, przedmiotem ochrony normy z art. 244 k.k. jest szeroko rozumiane dobro wymiaru sprawiedliwości, to uznać trzeba, iż penalizowane jest także nierespektowanie zakazu prowadzenia działalności orzekane na podstawie przepisów prawa cywilnego lub administracyjnego w toku właściwego postępowania (cywilnego lub administracyjnego). W tych przypadkach niekiedy orzekane są nakazy niepodejmowania określonych zachowań. Należy zatem zaznaczyć, iż zakaz (prowadzenia) działalności oznacza zabronienie komuś podejmowania określonych działań, zachowań, które składają się na ową działalność w okresie, na który został orzeczony (A. Marek: *Prawo karne. Zagadnienia teorii i praktyki*, Warszawa 1997, s. 273). Nie wydaje się konieczne, aby zakaz ten wyrażony był od strony negatywnej. Wydaje się, że dopuszczalne jest także sformułowanie zakazu od strony pozytywnej w postaci nakazu po-

wstrzymywania się od określonej działalności czy zachowań. Takie ukształtowanie zakazu nie jest także obce historii polskiego prawa karnego. Analogiczne rozwiązanie w zakresie formułowania zakazu znane było Kodeksowi karnemu z 1932 roku. W art. 44 pkt c tego Kodeksu ujęta została kara dodatkowa w postaci utraty prawa wykonywania zawodu, która – co do istoty – odpowiada środkowi karnemu zakazu wykonywania zawodu, określonego w art. 39 pkt 2 k.k.

Podsumowując: przedmiotem ochrony przepisu z art. 244 k.k. jest orzeczenie każdego sądu (cywilnego, administracyjnego lub karnego), zawierające zakaz określonej w nim działalności, także innej niż gospodarcza.

Wprawdzie w dotychczasowym piśmiennictwie prawa karnego wskazuje się, iż prawnokarną ochroną art. 244 k.k. objęto zakazy przewidziane w k.k., odwołując się przede wszystkim do środków karnych (por. J. Bafia, K. Mioduski, M. Siewierski: Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t. II, Warszawa 1987, s. 438; G. Bogdan, K. Buchała, Z. Ćwiakalski, M. Dąbrowska – Kardas, P. Kardas, J. Majewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll: Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, Kraków 1999, s. 850; O. Górniok, S. Hoc, S. M. Przyjemski: Kodeks karny. Komentarz, t. III. Gdańsk 1999, s. 284; A. Marek: Komentarz do kodeksu karnego. Część szczególna, Warszawa 2000, s. 237; B. Kunicka-Michalska: Przepisy przeciwko ochronie informacji i wymiarowi sprawiedliwości. Rozdział XXX i XXXIII Kodeksu karnego. Komentarz, Warszawa 2000, s. 200-203; R. Góral, O. Górniok: Przepisy przeciwko instytucjom państwowym i wymiarowi sprawiedliwości. Rozdział XXIX i XXX Kodeksu karnego. Komentarz, Warszawa 2000, s. 201), jednak w wymienionych komentarzach nie zajmowano się w sposób szczegółowy problematyką znaczenia pojęcia „prowadzenie działalności” użytego w tym prze-

pisie, zwłaszcza w kontekście jego usytuowania w rozdziale XXX, grupującym przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości.

Rozstrzygnięcie tego problemu nie ma jednak wpływu na prawidłowe rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy w postępowaniu odwoławczym.

Jak bowiem wynika z akt Sądu Okręgowego w Ł., w sprawie z powództwa Ludwika M. – Zakład Przetwórstwa Owocowo-Warzywnego w D. przeciwko Józefowi B. – Zakład Przetwórstwa Owoców i Warzyw „W.” o naruszenie prawa do znaku towarowego, prawomocnym wyrokiem z dnia 10 września 1999 r.:

1. zakazano Józefowi B., prowadzącemu działalność gospodarczą jako Zakład Przetwórstwa Owoców i Warzyw „W.”, naruszania prawa do zarejestrowanego na rzecz Ludwika M. prowadzącego działalność gospodarczą jako Zakład Przetwórstwa Owocowo-Warzywnego w D. znaku towarowego „POLONAISE ®” przez zaniechanie:
 - a) nakładania znaku „POLONEZ ®” na produkowany przez pozwanego chrzan tarty,
 - b) wprowadzania do obrotu towarów oznaczonych znakiem „POLONEZ ®”,
2. nakazano pozwanemu usunięcie nałożonego na towary znaku towarowego „POLONEZ ®” ze wszystkich towarów znajdujących się w dyspozycji pozwanego.

Ponieważ przedmiotem przekazania do Sądu Najwyższego może być tylko takie zagadnienie prawne, które wymaga zasadniczej wykładni ustawy i które wyłoni się przy rozpoznawaniu środka odwoławczego, powstaje rzeczywiście pytanie (na co zwrócono uwagę we wniosku Prokuratora Generalnego), czy skoro zakazano Józefowi B. naruszania prawa do zarejestrowanego znaku towarowego „Polonaise” przez zaniechanie nakładania tego znaku na produkowany chrzan tarty oraz wprowadzania do obrotu towarów oznaczonych tym znakiem oraz nakazano mu usunięcie nałożonego

na towary tego znaku ze wszystkich towarów znajdujących się w jego dyspozycji, to zakaz taki jest równoznaczny z „zakazem działalności”?

Art. 18 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003, Nr 153, poz. 1503 ze zm.) zezwala na orzeczenie nakazujące zaniechania niedozwolonych działań oraz usunięcia ich skutków. Jednak takie orzeczenie nie oznacza zakazu prowadzenia działalności. W każdym razie *in concreto* należy uznać, że skoro zakazano Józefowi B. tylko naruszania prawa do zarejestrowanego znaku towarowego „Polonaise” przez zaniechanie nakładania tego znaku na produkowany chrzan tarty oraz wprowadzania do obrotu towarów oznaczonych tym znakiem oraz nakazano mu usunięcie, nałożonego na towary, tego znaku ze wszystkich towarów znajdujących się w jego dyspozycji, to zakaz taki nie jest równoznaczny z zakazem działalności. Zakaz prowadzenia działalności, w rozumieniu art. 244 k.k., oznacza zabronienie komuś podejmowania takich działań, które w pełni wyczerpują treść i sensowej działalności w okresie, na który został orzeczony. W wyroku Sądu Okręgowego w Ł. zakazano pozwanemu Józefowi B. tylko niektórych, konkretnych działań składających się na prowadzoną przez niego działalność produkcji polegającej na przetwórstwie owoców i warzyw; nie zakazano mu natomiast prowadzenia działalności w ogóle, a tylko określonego jej sposobu. Przypomnieć trzeba, że przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, może w trybie art. 18 powołanej ustawy żądać zaniechania niedozwolonych działań, natomiast nie może domagać się orzeczenia zakazu prowadzenia prawnie dopuszczalnej, co do rodzaju, działalności gospodarczej; może więc skutecznie domagać się na podstawie art. 18 cyt. ustawy zaniechania konkretnych, niedozwolonych działań konkurencyjnych, nie może natomiast żądać likwidacji konkurencyjnego przedsiębiorstwa, a więc zaniechania przez pozwanego wszelkich działań konkurencyj-

nych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2 stycznia 1996, I ACr 950/95, OSA 1996, z. 6, poz. 26, s. 21).

Inaczej rzecz ujmując: skoro Józef B. prowadził działalność gospodarczą, to zakazanie mu jej prowadzenia jedynie w określonym aspekcie, związanym z ochroną cudzych praw (ochroną znaku towarowego), nie może być utożsamiane z zakazem działalności w rozumieniu art. 244 k.k. Zakaz „prowadzenia działalności” w stosunku do osoby prowadzącej działalność gospodarczą oznacza zakaz prowadzenia takiej działalności w ogóle. Natomiast, jak już wyżej powiedziano, szerokie rozumienie pojęcia „zakaz prowadzenia działalności” użytego w art. 244 k.k. prowadzi do konstatacji, że chodzi o zakaz prowadzenia działalności gospodarczej orzekanej tytułem środka karnego lub z innego tytułu orzeczeniem sądu, a także o zakaz prowadzenia innego rodzaju działalności np. artystycznej, dziennikarskiej, badawczej, medycznej, wynalazczej lub polegającej na pełnieniu funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu (ten ostatni orzekany na podstawie art. 373 ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze, Dz. U. Nr 60, poz. 535). Przedmiotem ochrony z art. 244 k.k. nie są zatem orzeczenia zawierające jedynie zakazy naruszania czyichś praw (np. związanych z ochroną znaku towarowego lub naruszeniem praw autorskich czy praw patentowych, itp.), lecz nie zawierające zakazu prowadzenia działalności danego rodzaju w ogóle.

Dlatego, *in concreto* słusznie wskazano we wniosku Prokuratora Generalnego, że wyrok Sądu Okręgowego w Ł. nie zawiera zakazu działalności, nawet jeśli terminowi temu nadać szerokie znaczenie, na które wskazano we wcześniejszych rozważaniach.

Przedmiotem przekazania do Sądu Najwyższego może być tylko takie zagadnienie prawne, które wymaga zasadniczej wykładni ustawy i które

wyłoni się przy rozpoznawaniu środka odwoławczego, zatem gdy usunięcie wątpliwości co do kwestii prawnych jest warunkiem prawidłowego rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. Inaczej mówiąc, potrzeba wyjaśnienia zagadnienia prawnego musi wynikać z okoliczności sprawy. Taka sytuacja nie zachodzi w przedmiotowej sprawie.

Skoro prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 września 1999 r. nie zawiera orzeczenia „zakazu działalności” w rozumieniu art. 244 k.k. (jakkolwiek by to pojęcie rozumieć; jako tożsame z orzeczeniem zakazu prowadzenia działalności gospodarczej tytułem środka karnego, czy szeroko tj. jako zakaz określonej działalności) to, rzecz jasna, dokonanie wykładni tego pojęcia nie może mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy w postępowaniu odwoławczym.

W tych warunkach Sąd Najwyższy postanowił odmówić udzielenia odpowiedzi na przedstawione pytanie prawne.